Мов китиця плодів зелених на
гіллі, тремтіли ми на древі ночі.
Не джерело внизу, а вишина
з-між верхніх віт лякала наші очі.

Прийшов брунатний звір

і воду пив,

о стовбур терся спиною крутою.
Й листок поворухнутися не смів –
лиш ми зірвались: падали з тобою.

Таке буває у страшному сні.
Такого уві сні не може бути.
Ми

гострі ікла й ратиці страшні

замалювали кров'ю, щоб забути.